

[Ragnhild Andersen.]

forøges herhjemme. Men produktionen er jo i efterkrigsårene steget så betydeligt som nogensinde i vort land. Målt i varer og værdi er produktionen siden 1946 steget 27 pct., og forbruget er ikke steget nær i det omfang. Eksporten er så stor som nogensinde, beskæftigelsen har været relativt god i efterkrigsårene, og alligevel har det kun været muligt at få gennemført få og små forbedringer for rentemodtagerne. En vis forbedring i forholdet mellem zonerne blev gennemført i 1954; den halvårige regulering af renten lykkedes det at få igennem, og tre eengangstillæg har vi fået efter valget i 1953. Men det har været lapperier, som ikke har løst problemet med at skabe økonomisk tryghed hos vore ældre. I dag ser de alle hen til, at folkepensionen, som nu er på dagsordenen, skal løse spørgsmålet om en tryghedsordning for rentemodtagere og for alle med små, ja, med for små indtægter.

De fleste håber, at man når frem til en ensartet pension i lighed med tjenestemændenes pension, uafhængig af de sociale udvalgs skøn og uafhængig af fradragsregler. Også mit parti melder sig blandt dem, der siger, at det ikke er tjenestemandspensionerne, der er noget i vejen med, det er ikke dem, der er for høje. Det er renten, der er for lille, og ikke tjenestemændenes pension, der er for stor.

Også mit parti er blandt dem, der siger, at det ville være ønskeligt at nå frem til en folkepension omfattende hele befolkningen, således at alle efter arbejdsdagen kan blive berettiget til en pension, en slags efterløn. At tilvejebringe en hele befolkningen omfattende folkepensionsordning, som på samme tid løser problemet om tryghed for alle nulevende rentemodtagere, der kun har renten eller så godt som kun renten at leve af, er imidlertid — det må erkendes af alle — en stor og en vanskelig opgave, så stor, at kommunisterne mener, vi må løse den ad to gange, i to etaper, for at vi kan være sikre på, at tryghedsproblemet bliver løst for alle dem, der har det behov.

Kommunisterne mener som sagt, at folkepensionen bør gennemføres i to etaper, således at man først løser forsørgelsesproblemet tilfredsstillende for alle nulevende gamle og invaliderede, som ingen indtægt har eller kun en lav indtægt, ved at man bringer

alderspensionen op på et i forhold til den øvrige befolknings indtægter rimeligt og forsvarligt niveau. Vi foreslår derfor at pensionen til vore gamle i løbet af de kommende fire år hæves til $\frac{2}{3}$ af den faktiske gennemsnitlige indkomst for forsørgere i vort land, der, som jeg allerede har nævnt det, for øjeblikket befinder sig i nærheden af de 9 000 kr., og at man først i anden række tager sigte på efterhånden, når de 5 år er gået, at udbygge ordningen til en hele befolkningen omfattende folkepensionsordning.

Vi er ikke tilfredse med fællesforslaget fra de to partier, som tilsyneladende søger at løse begge disse problemer på een gang. Dermed være ikke sagt, at vi ikke kan se, der er gode ting i forslaget. Der er gode ting og mindre gode ting. Desværre er det vor opfattelse, at der er for få af de gode ting og for rigeligt af de mindre gode ting. Den måde, forslagsstillerne foreslår folkepensionsspørgsmålet løst på, fører efter vor opfattelse til, at det aktuelle, det afgørende spørgsmål ikke bliver løst på tilfredsstillende måde, idet de 300 000, som har økonomisk tryghed behov, ikke får dette problem løst ved den foreslåede fremgangs-måde.

Af de midler, som de to partier foreslår anvendt til folkepensionen — og det er, det må indrømmes, ikke småpenge, det her drejer sig om — foreslår de to partier, at næsten $\frac{1}{3}$ skal bruges til en pensionering af dem, der i dag ikke har noget egentligt aktuelt behov for en folkepension eller tryghed i alderdommen. Ja, selv de største velhavere i landet vil, dersom forslaget gennemføres, blive berettiget til og kunne få folkepension. Dette vil efter kommunisternes opfattelse gå ud over rentemodtagerne, hvad jeg skal forsøge at dokumentere.

De to partiers forslag indebærer, at rentemodtagerne skal have en forbedring i løbet af de kommende 6 år — ja, ikke i løbet af de førstkommande 6 år, for det foreslås, at loven først skal træde i kraft den 1. juli 1957; men i løbet af de 6 år, som følger derefter, skal rentemodtagerne ved siden af aldersrenten have en folkepension, der andrager 900 kr. til ægtepar og 600 kr. til enlige. På samme tid foreslår de to partier, at alle andre over 67 år — eller 62 år for de